

tants i policia solen ser Kreuzberg, Nollendorfplatz i la Bahnhof Zoo, que a diferència del que podria semblar a través de la pel·lícula "Cristina F" apareix més plena de polis que d'homosexuals i yonkies.

El que és totalment novedós en els punks que ocupen les cases de Kreuzberg és el seu caràcter pacifista i ecologista. Les raons són diverses. En primer lloc tot berlinès, a causa de la peculiar situació de la ciutat, sent de ben aprop la pressió d'ambdues superpotències. Tots saben que d'esclatar una guerra nuclear, Berlín seria la primera ciutat en desaparèixer. No és estrany, doncs, veure com punks i hippies, tots plegats, escenifiquen texts relatius al perill atòmic pels voltants de l'Església commemorativa.

També s'ha de considerar la claustrofòbia que sent en ciutat de la part occidental. La ciutat de la República Federal Alemanya més propera a Berlín és Hannover, que està a més de quatre-cents quilòmetres. Els habitants de Kreuzberg, però, tenen més contacte amb Hamburg que amb qualsevol altra ciutat d'Alemanya. No és estrany doncs, al contrari del que per exemple passaria aquí, trobar-se punks que estan passant un dia de camp a qualsevol dels immensos parcs de Berlín. El preferit és el Tiegarten, situat al bell mig de la ciutat. Allà es troben els paratges més paradisiacs. És tan extens que des del seu interior gairabé és impossible divisar els edificis que el rodegen.

Un altre dels motius que provoca aquest militantisme dels punks és la solidaritat amb els seus companys de l'Est. Anna, de Colònia, diu: **"Els tenen les mateixes inquietuts que nosaltres, adoren els mateixos grups i porten al cap les mateixes crestes. Sols que amb una mica de retard, doncs són nosaltres els que passem el material aprofitant els permisos de vint-i-quatre hores que permeten entrar a Berlín Est"**.

Tothom pot passar a l'altre banda descanviant obligatòriament vint marcs -el canvi marc per marc, quan en realitat quatre de l'Est equivalen a ún de l'Oest, és una de les fonts d'ingressos de RDA-. Després de passar un control que et fa sentir protagonista de pel·lícules de guerra freda, -miralls darrera teu, detectors, interrogatoris enèrgics, mirades escrutadores sostingudes durant segons, segons

i segons- apareixes a l'estació de metro de Friedrichstrasse, a Berlín Est. El canvi és total, passejant per l'avinguda Unter Den Linden, on es troben l'Opera de Berlín i l'antiga universitat, ve al record el Berlín capital de la cultura mundial que apareix als noticiaris en blanc i negre. Al fons, la porta de Brandenburg, flanquejada per dos tancs soviètics, és el pont d'inútil continuació cap a la que antigament era una avinguda contigua, la Bismarckstrasse, ara a l'Oest.

Però fora del circuit turístic habitual, fora de l'Alexanderplatz i dels canvis de guàrdia dels soldats russos, fora dels gelats d'un marc i de la terrassa de l'Hotel Stadt Berlin, existeixen altres barris -Rummelsburg, Treptow, Pankow- on viuen punks com els de Kreuzberg. La seva vida és diferent: l'ocupació de cases és una utopia i els ingressos suplementaris els

han de guanyar exprimint algun turista despistat que ve de l'Oest, preferiblement Italià. Tenen els seus grups, els seus locals d'actuació més o menys tolerats. De Treptow precisament va sortir Nina Hagen, qui cansada de problemes i de somiar escoltant les emissores musicals de l'Oest va decidir fugir:

"me'n haig d'anar o quedar-me vull dir, has de fer alguna cosa haig d'anar-me'n o haig de quedar-me

o qui sap què qè puc fer. Agafem l'autopista de Dahlem seiem escoltant música En realitat fa estona que volia anar a casa quan algú diu: aquí no passa res, no aquí no passa absolutament res".

(Nina Hagen, "Auf'm Rummel", 1980)

Miquel Molina

19

COMPUTERHARD

Subministres d'Informàtica
COMODORE
SPECTRUM
ORIC
IMPRESSORES, DISQUETS.

Sant Jaume, 48 - (Al costat de l'Ambulatori)

Tel. 870 09 19

GRANOLLERS